

Ferentz Anna Kata

Emelő

Újrakezdetnek vettem azt,
hogy megtanítasz eszkavátorozni.
Pedig csak egy csitt volt
a számra csók helyett.
Vörös a telihold, primán
kezeled az emelőt.

Én Cs. T.-t hallgatok egy árva
szalmabálán, s nem értem,
hogy lett a teliholdból meg
az emelőből is megszokás
s visszaáskálódás közöttünk.
Fölém hajolsz és
kiveszed a törölközőt a hátam mögül.

A kapu fele menet összeveszünk,
mert visszanéztem, s
könnybe lábadt szememben a hold.
Te azt mondd, feljebb húzták az égen,
én azt, hogy tolták idelentről.

A bácsi a tejes bidonnal mondta,
hogy vigyázzunk, nehogy
ellopják az eszkavátort, mint a holdat,
hisz a mező dereka mégiscsak,
s ki tudja, kinek járja meg az agya.
Ha nem is bírja el, de megcsapolja.

Jól látható, mint rajtam a méreg.
Nem rejtik el a lopott tréfák,
a lökdösődés, a kitámasztott kapu.
Azt hittem, nem nyitnak ki
mindent a kulcsaid, de
a szem most is nyitva,
amíg horkolsz háttal nekem.

Kecsketej

Alszik, mint a tej. Mellette én, mint a tejút:
szcintillálnak bennem a kétes csillagok.
Lehet, hogy ez már csak fény, nem égitest.
Reggelre leíródnak mind a betegtájékoztatóra
– papír nincs –, aztán kidobja a gyógyszeres dobozt.
Rám néz, csendet követel.
Nem a békéset, hanem valaminek a végét.
Szégyenlem, hogy előtte írtam,
és tudja: rosszul vagyok.
Pedig igyekszik. Hajnalonként ágaskodik unottan,
ha mindent megteszek. Ha könnyeimmel nedvesítem.
Elvisel, bár tán haragszik is.
Amíg nála voltam, elromlott a forralatlan kecsketej.
Pedig azt... kívánta.

Enteriőr **Frimmel Gyula** és **Farkas Ferenc** munkáival

